

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΤΕΧΝΗ

ΧΡΟΝΙΑ Β'. ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1927 - ΤΕΥΧΟΣ 1^ο

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΝΗ

Γιὰ τὴ θυσία σου ὅλα εἶταν ἔτοιμα.
Ὁ βωμὸς νά τος! Ξαπλωμένη
σ' εἶχανε καὶ γαλήνια πρόσμενες
Ἐλένη, Ἐλένη.

Ἄντρες, γυναῖκες, νέοι καὶ γέροντες,
σὲ λιτανεῖα θοροβημένη
ξεκίνησαν κοντά σου νᾶρθουνε
Ἐλένη, Ἐλένη.

Ὁ αὐλητὴς τ' ὀλέθριο σύνθημα
ἔσφύριξε... Τρεμανασαίνει
τῆς Σπάρτης ὁ λαὸς βαράθυμος,
Ἐλένη, Ἐλένη.

Μὰ ὁ Εὐρώτας ὁποῦ παραμόνευε
ξάφνου σ' ἀρπᾶ καὶ σὲ ληγαίνει
σὸ κρύφιο του νεραῖδοπάλατο,
Ἐλένη, Ἐλένη.

Κι ἔτσι ἀπὸ τότε ζεῖς βασίλισσα
ἐκεῖ τῆς Σπάρτης ποθεμένη
τοῦ ποταμοῦ τοῦ ἀρχαίου νεραῖδα,
Ἐλένη, Ἐλένη.

Καὶ τῆς ἀγάπης ἀναστέναγμα
ἀπ' τῶν νερῶν τὰ βάρη βγαίνει
κι ὅσοι τ' ἀκούσουν σ' ἐρωτεύονται,
Ἐλένη, Ἐλένη.

Καὶ τ' ἄκουσα κι ἐγώ... σ' ἀγάπησα...
καὶ τὴν ψυχὴ μου εἶδα συρμένη
ἀπὸ ἓνα κῦμα — ἀπὸ τὸ κῦμα σου
Ἐλένη, Ἐλένη.

ᾠ, ἃς εἶπαν τὸ στρατὸ τῶν Δαναῶν
νάχα, στὴν Τροία τὴ βουλιαγμένη
νὰν τότε φέρω κι ἓναν πόλεμο
νὰ στήσω ἐκεῖ βαθιὰ γιὰ σέ
ποῦ νὰ μὴν τέλειωνε ποτέ,
Ἐλένη, Ἐλένη.

ΜΠΑΣΤΙΑΝΑ, ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ 1927

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ “ΗΡΕΜΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ”

ΧΛΩΜΕΣ ΚΥΡΙΕΣ...

Χλωμές κυρίες, σὲ ντιβάνια ξαπλωμένες,
ὄλο νωχέλεια, καὶ χάση, κι ἐμορφιά,
μοιάζουν ἐμένα οἱ σκέψεις μου οἱ κουρασμένες
μὲς στ' Ἄτονα τοῦ Τόρα Δειλινά...

Καὶ ἡ ψυχὴ τους εἶνε ξεχασμένη
μὲς στὴ βαρυνὰ τὴν εὐωδιὰ πὸν εἶν' ἀπλωμένη
στὴν κάμαρα, καὶ στοὺς παράξενους καπνοὺς...
... Μόλις μποροῦν νὰ ξεχωρίσουν κάτι Σκιές,
κάτι σὰν ὄπτασιες μακρονές,
πὸν ξεπροβάλλουνε μισόσβυστες, θαμπές.

Μορφές τοῦ Πόθου, τῆς Λαγνείας... — Ὑποκρισία
καὶ σαρκασμὸς στὰ χεῖλη. Στὸ ὑποπιό τους
τὸ βλέμμα, ἡ Ταπεινὴ Ἀνησυχία... —
(Καὶ οἱ κυρίες χαμογελάνε στ' ὄνειρό τους...)